

[Skov Thulesen.]

har nogen indflydelse i dette udvalg, og navnlig må jeg pointere, at det er en forringelse af menighedens indflydelse ved ansættelse af de såkaldte lægmandspræster i henhold til § 5. Jeg vil gerne spørge den højtærede kirkeminister, med hvilken begrundelse der her foreslås en ændring bort fra et udvalg af 3 bisper, hvoraf menigheden udpeger den ene — det er den gældende praksis — over til, at også ansættelser efter § 5 skal underlægges det store udvalg, som kirkeministeren her foreslår. De folk, der er tale om i § 5, er dem, der søges af en menighed, medens de andre er dem, der selv søger. Det er der jo forskel på, og derfor kunne der sådan set også være forskel på behandlingen, men jeg vil gerne, at vi i udvalget ser nærmere på, om ikke der kunne findes en mellemform mellem de to udvalg, således at menigheden også fik indflydelse i det store udvalg.

Sluttelig vil jeg gerne om lovforslaget som helhed sige, at det jo ikke er en stor, revolutionerende ændring, der her er tale om. Der var mere sprængstof i den ændring, der skete i 1948, da der blev givet adgang for kvinder til at søge præsteembede. Jeg kan vist i øvrigt roligt sige, at der er blevet mere ro om dette spørgsmål siden denne ændring. Der er ikke sket nogen revolutionerende stigning i antallet af kvindelige præster, selv om der er givet frihed. Det er også min overbevisning, at de ændringer, der her foreslås, ikke vil betyde, at et voldsomt antal personer med anden uddannelse ansættes som præster.

Vi vil i venstre som nævnt gerne se på enkeltheder i et udvalg. Lovforslagets tendens er vi enige i. Det er på disse områder sådan, at når der gives frihed, har vi også lov til at tro på, at det, som er sandhed, sejrer.

Gottschalek-Hansen: I den skriftlige fremsættelse udtaler den højtærede minister håbet om, at dette lovforslag må komme til at virke inspirerende ikke mindst på baggrund af den stærke stigning i den økumeniske interesse. Håbet beskæmmer jo ingen, og jeg vil for så vidt ønske, at ministeren må få ret. Jeg tror ikke, at dette lovforslag får nogen særlig vidtrækkende betydning, al den stund der jo i øjeblikket er en gældende

lov, som åbner adgang for lægfolk til at søge embede i folkekirken, vel at mærke hvis der er en menighed, der ønsker en lægmandspræst. Der er ligeledes adgang for medborgere, der har erhvervet en embedseksamen uden for riget, til at blive præst i den danske folkekirke. Det synes jeg er helt naturligt og rimeligt, så meget mere som vi på en af de vigtigste lærerposter på Københavns universitet ved det teologiske fakultet har en mand, som formentlig ikke er medlem af den danske folkekirke, men af den svenske statskirke. Når det kan finde sted, og det synes jeg er helt i orden, er det rimeligt, at man ved denne revision af loven fornyr denne hidtil gældende bestemmelse.

Jeg hilser som sand liberalist enhver frihedsbestræbelse, enhver mulighed for at åbne adgang til at røgte et hverv, bestride et embede i folkekirken, hvis man virkelig har lyst til denne gerning og sidder inde med de egenskaber, som må forventes. Jeg synes også, det er udtryk for et vist tiltalende frisind, at metodister og baptister, som det er nævnt her, og også repræsentanter for romerkirken får adgang til at søge embede i vor kirke. Den modsatte retning, den modsatte bevægelse, har vi været bekendt med gennem år, og jeg finder det altså rigtigt, at modbevægelsen også kan praktiseres.

Bestemmelsen om adgang for borgere, der har erhvervet en embedseksamen ved et universitet eller en anden højere læreanstalt, til at blive præst hilser jeg også med glæde. Der har været ét eneste tilfælde mig bekendt. Dr. phil. Garboe, der var cand. mag. og havde skrevet en disputats om ædelstene, var i mange år en virkelig dygtig og værdifuld præst i folkekirken. Han har nu trukket sig tilbage, men det er dog et eksempel, der må opfordre til efterfølgelse. Jeg vil med stor glæde se, at medborgere fra andre akademiske grene eller andre højere læreanstalter kommer til at arbejde i den danske folkekirke.

Jeg ville gerne, om ministeren her fra talerstolen nærmere ville præcisere, hvad der forstås ved „anden højere læreanstalt“. Vi ved, at de højere læreanstalter er universiteterne, polyteknisk læreanstalt, landbohøjskolen og tandlægehøjskolen; men gælder udtrykket også den almindelige